

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Nu har der nogle gange undervejs i debatten her været rejst det spørgsmål, om man bruger Folketingets tid på en rimelig måde. Jeg undrer mig på den ene side lidt, når hr. Kristian Thulesen Dahl spørger om, hvad ordnede forhold er, men på den anden side er det fair nok, og jeg skal gerne give svaret. På side 3 i lovforslaget under § 7 står der faktisk en hel bunke om de ordnede forhold, og skulle det ikke være nok, kunne man prøve at slå op på bemærkningerne til § 7, side 13, for der står faktisk en meget udførlig beskrivelse af, hvad det er for nogle betingelser, der skal opfyldes, for at man kan være under ordningen, og hvad der rent faktisk kan give udelukkelse.

Når hr. Kristian Thulesen Dahl har læst såvel bemærkningerne som paragraffen, tror jeg også, at svaret giver sig selv.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har så sandelig da både læst lovforslaget og lovforslagets bemærkninger, og jeg kan f.eks. også se, at i de indledende bemærkninger om lovforslagets hovedindhold står der, at det er muligt fremover at udelukke virksomheder, der tilsidesætter god skik inden for branchen i forbindelse med ansættelsesvilkårene. Så er det, jeg spørger, hvem der definerer god skik inden for branchen. Er det noget, vi skal have en voldgift til at definere? Er det noget, fru Lissa Mathiasen skal definere? Hvem skal definere god skik? Skal vi have en bunke retssager om, hvad der er god skik, når man politisk ønsker at udelukke en virksomhed, fordi den måske har en anden holdning til det begreb end andre.

Uanset hvordan man end vender og drejer det, er dette lovforslag et skridt i retning af, at vi her fra Folketingets side, således som det også har været fremført af tidligere ordførere, går ind og diskuterer forhold, som alene burde være reguleret af arbejdsgiver og arbejdstager, og selv om det er en tilskudsbaseret ordning, vi taler om, bør der gælde nøjagtig de samme vilkår, nemlig at arbejdsgiver på den ene side og lønmodtager på den anden side aftaler ansættelsesvilkår.

Men jeg undrer mig da ikke over, at Socialdemokratiet ønsker det her, og det undrer mig da sådan set heller ikke, at hr. Frank Aaen kan føle sig imødekømt på sådan et punkt, for det er i god harmoni med den politik, de normalt fører,

men det, der kan undre mig, er, at Centrum-Demokraterne lige pludselig går ind for, at det her skal være lovgivningsstof; men det kan jeg jo bare tage til efterretning og så se på det videre forløb.

Jeg har også stillet nogle spørgsmål, som jeg håber jeg får svar på måske både af regeringspartierne ordførere og af erhvervsministeren: Hvad gør man nu, når der ikke er flertal for ordningen? Hvor er det, man vil søge sit flertal? Jeg synes jo ikke, det tegner særlig lyst, hvis man vil søge sit flertal hos Enhedslisten og SF.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Flertal eller ikke flertal, så vil jeg i hvert fald gerne takke de partier, der uden forbehold eller i hvert fald med meget små forbehold støttede lovforslaget, som det foreligger i dag, og lidt inspireret af, at hr. Rahbæk Møller ikke rigtig kunne se perspektivet i det, vil jeg gerne rede-gøre for, hvor jeg og regeringen ser perspektivet her.

Jeg var for ganske nylig – nej, det er måske lidt tid siden efterhånden, men immervæk – til en konference ovre i Dansk Industri, hvor der sad et par hundrede erhvervsdrivende, og hvor jeg i en eller anden sætning fik nævnt ordet hjemmeservice. Det vakte så den almindelige trækken på skulderen, som det gør i de kredse, men så rejste en dame på bageste række sig og sagde: »Mimi, jeg kommer fra Kvindeligt Arbejderforbund, og jeg vil meget gerne sige til dig, at vi støtter hjemmeservice, og det gør vi af to grunde. For det første fordi vi kan se ude om i landet, at det fortrænger sort arbejde, og for det andet fordi hjemmeservice er et beskæftigelses-tilbud til ufaglærte kvinder, og det er ikke hverdagskost.«

Det er for mig og for regeringen et meget væsentligt perspektiv i hjemmeserviceideen, at vi her får etableret en beskæftigelsesmulighed og et arbejdsmarked for mennesker, der så sandelig ikke bliver afhentet af det første det bedste opsving. Vi kan uddanne os til mange ting her i samfundet, og det skal vi gøre, vi kan også via kurser gøre medarbejderne i hjemmeservicevirksomhederne mere kvalificerede, og det skal vi også gøre, men vi kan ikke uddanne en stor gruppe af de mennesker, hovedsagelig kvinder, men også af og til deres ægtefæller, der nu prøver for første gang i deres liv at få etableret sådan en lille virksomhed og beskæftiger sig med noget, de kan overskue, finde ud af, og som de er gode til. Det kan vi ikke uddanne os ud af,